

blev lagt paa denne Kreds for, at den brød den sædvanlige Ordning og ønskede denne Ansættelse. Derfor mener jeg, at den vedkommende Kreds, naar den har et saadant Ønske, ogsaa maa overveje, at den muligvis kommer til at sidde med denne Mand i længere Tid, end man har ønsket. Der er jo Mulighed for, at han kan blive forflyttet, naar en anden Kreds ønsker ham, og jeg kunde, som jeg sagde før, strække mig til, at man fik Lov til at søge efter disse 7—8 Aars Forløb — det er mindre væsentligt —, naar vel at mærke den Kreds, han søgte hen til, virkelig gennem en Menighedsraadsafstemning viste, at der var et meget almindeligt eller stærkt Ønske at faa ham. Jeg ved meget vel, at man i den Adresse eller Henvendelse, der er kommet ogsaa Medlemmer af dette høje Ting i Hænde fra de ansatte ikke-akademisk uddannede Præster, har betonet, at man var Præster af anden Klasse. Det er de slet ikke. De er Præster af samme Klasse som andre, deres Embedsgering er ganske den samme, deres Mynlighed og Arbejde er ganske de samme som andre Præsters. Det er sørgeligt, at disse Mennesker gennem denne Adresse viser — kan man sige — saa ringe Taknemmelighed for det, der er sket, det store Gennembrud, det i Virkeligheden betegner i den nedarvede Praksis. Men jeg kan ikke tiltræde, hvad det ærede Medlem Hr. Julin udtalte, at man, naar man ikke ændrede ved denne Forflyttelsesparagraf, saaledes at de altsaa selv kunde søge Forflyttelse, opretholdt det Stempel, der er paa dem — det var det Udtryk, det ærede Medlem brugte overfor mig —, idet han mente, at den af mig anbefalede Fremgangsmaade opretholdt det Stempel, der var paa dem, og som viste, at de ikke var gaaet den sædvanlige Vej. De kan saamænd gøre, hvad de vil, selvfølgelig vil det Stempel, der er paa Ikke-Akademikerne og paa Ikke-Teologerne, udtrykke, at de er det, man populært, med et daarligt Udtryk, har kaldt Lægmandspræster, og det vil de vedblive at have, om de saa bliver forflyttet 14 Gange. Det er det, man i gamle Dage i den teologiske Verden kaldte en character indelebilis, en uudslættelig Karakter, og den maa de gaa med; de kan ikke blive Akademikere, hverken af den ene eller den anden Art. Men hvad enten de bliver forflyttet ad den ene eller den anden Vej, er det givet, at de ikke behøver at være ængstelige for, at de ikke skal blive betragtet som virkelige Præster i den danske Folkekirke. Jeg mener, som sagt, man skal lægge Vægten paa, at ligesom de kom ind i Kirken paa den bestemte Betingelse, at det var den

enkelte Menighed, der paatog sig Ansvar, saaledes skal ogsaa den nye Menighed være sig dette Ansvar bevidst.

Angaaende det, det ærede Medlem Hr. Povlsen udtalte om Ikke-Teologers Adgang til at faa de Stipendier, der er omtalt i § 6, mener jeg, at der, hvis der skal nedsættes et Udvalg, kan være Grund til at overveje dette Spørgsmaal. Ogsaa dette Punkt kan jo maaske skyldes en Lapsus fra Landstingsudvalgets Side. Dette Lovforslag er jo ikke saa pragtfuldt affattet, hvad jeg har paavist paa et Par Punkter, at det ikke kan modtage Forbedringer.

Angaaende det fremdragne Spørgsmaal om kvindelige Præster skal jeg henholde mig til mine mange tidligere Udtalelser i dette høje Ting. Det blev under Debatten i Landstinget fremdraget meget stærkt, at det teologiske Fakultet skulde have slaaet fast, at der ikke var noget principielt nyt i dette med Kvinders Adgang til at blive Præster, idet der ikke var noget principielt, der stred imod Kvinders Adgang til Præstegeringen. Den socialdemokratiske Ordfører i Landstinget betonedede meget stærkt, at man derfor ikke kunde sige, hvad vistnok den højtærede Minister havde sagt, at dette var noget principielt nyt i Kirken. Det synes jeg er en mærkelig Begrebsforvirring, thi det er dog givet, at selv om der ikke principielt er noget, der kristeligt talt taler imod Ansættelse af kvindelige Præster i Kirken, saa er det dog et nyt Princip i den danske Folkekirke, i den lutherske Kirke, i hele den kirkelige Ordning, vi har; det er dog givet, og det maa man virkelig tage Hensyn til. Derfor har jeg stadig henvist dem, der agiterer for, at Kvinder kan komme ind i Præstegeringen, til at agitere indenfor den danske Folkekirke, indenfor Menigheden, for der er det, man skal overvinde Modstanden mod det principielt nye, som det i Virkeligheden er.

Præsteløftet skal jeg sandelig ikke indlade mig paa at debattere. Jeg vil blot sige, at jeg stiller mig pessimistisk til dette Lovforslags hurtige Gennemførelse, hvis det er Meningen, saaledes som den ærede Ordfører for det radikale Parti (Povlsen) mente, at vi ogsaa i Udvalget skal drøfte Præsteløftespørgsmaalet; saa bliver vi vist neppe færdige i denne Samling med dette Lovforslag, hvad der vilde være beklageligt, for saa bestaar altsaa den gamle Lov, og den er dog gennem det foreliggende Lovforslag forbedret paa forskellig Maade.

Jeg skal slutte med det samme, som jeg begyndte med, at det forekommer mig, der er meget, der taler for, at den højtærede